

Ordonanța Guvernului nr. 2/2001 privind regimul juridic al contravențiilor¹⁾

comentarii practice cu referire specială la contravențiile rutiere

Capitolul I. Dispoziții generale

Art. 1. Legea contravențională apără valorile sociale, care nu sunt ocrotite prin legea penală. Constituie contravenție fapta săvârșită cu vinovăție, stabilită și sancționată prin lege, ordonanță, prin hotărâre a Guvernului sau, după caz, prin hotărâre a consiliului local al comunei, orașului, municipiului sau al sectorului municipiului București, a consiliului județean ori a Consiliului General al Municipiului București.

Comentariu

În cea de-a doua parte a art. 1, legiuitorul a oferit *definiția contravenției*, aceasta fiind fapta comisă cu vinovăție, stabilită și prevăzută de lege, ordonanță, prin hotărâre a Guvernului sau, după caz, prin hotărâre a consiliului local al comunei, orașului, municipiului sau al sectorului municipiului București, a consiliului județean ori a Consiliului General al Municipiului București. Definiția este, fără îndoială, inspirată din cea a infracțiunii, cuprinsă în art. 17 C. pen.

Analizând scurta definiție, observăm că una dintre trăsăturile acesteia o reprezintă *vinovăția*, pe care nu o putem descrie decât din perspectiva doctrinei penale, aceasta reprezentând atitudinea subiectivă a persoanei care a comis acțiunea ilicită de a avea reprezentarea, la momentul comiterii aceluia act, a implicațiilor actului său. Legiuitorul nu definește vinovăția, nici formele acesteia, respectiv intenția sau culpa, fiind reglementate doar cauzele care înlătură răspunderea contravențională, aceleași ca și în materie penală, respectiv eroarea, constrângerea, cazul fortuit etc.

¹⁾ O.G. nr. 2/2001 a fost publicată în M. Of. nr. 410 din 25 iulie 2001 și aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 180/2002 (M. Of. nr. 268 din 22 aprilie 2002).

Cea de-a doua trăsătură a contravenției este prevederea ei în lege, mai pe scurt, *legalitatea*, indicându-ne în finalul art. 1 că prevederea în lege înseamnă prevederea în legile propriu-zise, ordonanțele și hotărârile Guvernului, ale consiliilor locale ale comunelor, orașelor, municipiilor, ale sectoarelor municipiului București, ale consiliilor județene ori ale Consiliului General al Municipiului București.

O altă apreciere care se impune, în urma analizării acestor două caracteristici, este aceea că nicio persoană nu poate să răspundă contravențional în lipsa unei norme care să stabilească împrejurarea că fapta comisă este contravenție și nicio persoană nu poate fi sancționată cu o sancțiune contravențională pe care legea nu o prevede.

În ceea ce privește *contravenția rutieră*, aceasta reprezintă o faptă săvârșită cu vinovăție și prevăzută de legislația rutieră.

Art. 2. (1) Prin legi, ordonanțe sau hotărâri ale Guvernului se pot stabili și sancționa contravenții în toate domeniile de activitate.

(2) Prin hotărâri ale autorităților administrației publice locale sau județene se stabilesc și se sancționează contravenții în toate domeniile de activitate pentru care acestora le sunt stabilite atribuții prin lege, în măsura în care în domeniile respective nu sunt stabilite contravenții prin legi, ordonanțe sau hotărâri ale Guvernului.

(3) Consiliile locale ale sectoarelor municipiului București pot stabili și sancționa contravenții în următoarele domenii: salubritate; activitatea din piețe, curățenia și igienizarea acestora; întreținerea parcurilor și spațiilor verzi, a spațiilor și locurilor de joacă pentru copii; amenajarea și curățenia spațiilor din jurul blocurilor de locuințe, precum și a terenurilor virane; întreținerea bazelor și obiectivelor sportive aflate în administrarea lor; întreținerea străzilor și trotuarelor, a școlilor și altor instituții de educație și cultură, întreținerea clădirilor, împrejmuirilor și a altor construcții; depozitarea și colectarea gunoaielor și a resturilor menajere.

(4) Consiliul General al Municipiului București poate stabili și alte domenii de activitate din competența consiliilor locale ale sectoarelor, în care acestea pot stabili și sancționa contravenții.

(5) Hotărârile consiliilor locale sau județene ori, după caz, ale sectoarelor municipiului București, prin care s-au stabilit contravenții cu nesocotirea principiilor prevăzute la alin. (2)-(4), sunt nule de drept. Nulitatea se constată de instanța de contencios administrativ competentă, la cererea oricărei persoane interesate.

Comentariu

În domeniul contravențiilor rutiere, legislația care ne interesează este O.U.G. nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată¹⁾, precum și Regulamentul din 4 octombrie 2006 de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin H.G. nr. 1391/2006²⁾.

Art. 3. (1) Actele normative prin care se stabilesc contravenții vor cuprinde descrierea faptelor ce constituie contravenții și sancțiunea ce urmează să se aplice pentru fiecare dintre acestea; în cazul sancțiunii cu amendă se vor stabili limita minimă și maximă a acesteia sau, după caz, cote procentuale din anumite valori; se pot stabili și tarife de determinare a despăgubirilor pentru pagubele pricinuite prin săvârșirea contravențiilor.

Comentariu

Elementele unei contravenții (în general, și ale unei contravenții rutiere, în special) sunt următoarele: obiectul juridic, un obiect material, subiectul activ – contravenientul –, un subiect pasiv, latura obiectivă și latura subiectivă.

a) Obiectul contravenției. *Obiectul juridic* al unei contravenții îl constituie, din punct de vedere juridic, valorile sociale care sunt protejate prin norma contravențională; în materia specifică a contravențiilor rutiere, obiectul juridic îl constituie *siguranța circulației rutiere*.

Obiectul material al contravenției îl reprezintă materializarea obiectului juridic; există contravenții care nu au obiect material, cum ar fi cazul contravențiilor rutiere. Obiectul material nu trebuie confundat cu obiectul cu care contravenientul comite fapta sau cu obiectul rezultat de pe urma faptei.

b) Subiectul contravenției. *Subiectul activ* este persoana fizică sau juridică ce comite actul incriminat de norma contravențională, pentru că acestor persoane legea le impune o obligație. Pentru a putea

¹⁾ O.U.G. nr. 195/2002 a fost publicată în M. Of. nr. 958 din 28 decembrie 2002, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2006 (M. Of. nr. 246 din 20 martie 2006) și republicată în M. Of. nr. 670 din 3 august 2006.

²⁾ M. Of. nr. 876 din 26 octombrie 2006.

fi subiect activ al unei contravenții, potrivit art. 11 din ordonanță, persoana fizică trebuie să îndeplinească două condiții: să aibă vârsta de 14 ani împliniți și să aibă discernământ; pentru persoana juridică, ordonanța nu prevede niciun fel de condiții privind punibilitatea ei.

Subiect pasiv este persoana fizică sau juridică ce suferă consecințele dăunătoare ale contravenției și căreia îi aparține valoarea socială protejată prin norma contravențională. Subiectul pasiv poate fi și unul general, și anume societatea în ansamblul ei, atunci când valoarea socială protejată nu aparține niciunei persoane determinate, ci colectivității.

c) Latura obiectivă constă în acțiunea sau inacțiunea descrisă în norma de stabilire și sancționare a contravenției, în urma pe care comportamentul ilicit o produce, precum și în raportul de cauzalitate care trebuie să existe între celelalte două elemente de mai sus.

Elementul material al laturii obiective poate să conștă atât într-o *acțiune* – spre exemplu, conducerea sub influența băuturilor alcoolice –, cât și într-o *inacțiune* – spre exemplu, neprezentarea unei persoane ce găsește un buletin de identitate în termen de 48 de ore la cel mai apropiat organ de poliție.

În materie contravențională nu este prevăzut expres un principiu al caracterului personal al răspunderii, precum în materie penală, însă acesta poate fi dedus ușor din scopul aplicării unei sancțiuni contravenționale. Cât timp aceasta are un rol punitiv și preventiv și în niciun caz reparator, ar fi lipsită de orice utilitate și rațiune impunerea unei sancțiuni altei persoane decât cea responsabilă de comiterea acțiunii sau inacțiunii ilicite. Cu toate acestea, prezumția nu este absolută, deoarece ar duce la încălcarea dreptului la un proces echitabil și a prezumției de nevinovăție, persoanei sancționate fiindu-i permis să probeze faptul că nu ea a comis actul incriminat. Aceasta este și opinia Curții Europene a Drepturilor Omului, care, printr-o serie de decizii cu privire la litigii de natură penală, a precizat că prezumția de nevinovăție nu se opune stabilirii unor prezumții de responsabilitate, cu condiția ca prezumția să fie relativă și să aibă o justificare rezonabilă. Cu titlu de exemplu, indicăm Hotărârea din 7 octombrie 1988 în cauza *Salabiaku c. Franței*, în care Curtea a sancționat legislația franceză care prezuma responsabilă penal orice persoană care deținea substanțe stupefiante în autovehiculul pe care îl conducea. Decizia citată este de aplicabilitate și în acest domeniu, deoarece C.E.D.O. a decis includerea contravențiilor, ca regulă, în materia penală și deci prezumția de nevinovăție este o garanție existentă și în acest domeniu.

În al doilea rând, pe lângă necesitatea ca persoana sancționată să comită acțiunea ori inacțiunea incriminată, este evident obligatoriu ca *actul comis de către aceasta să fie cel descris în norma de incriminare*. În condițiile în care faptei concrete comise îi lipsește unul dintre elemente descrise în norma legală, este certă lipsa unei contravenții.

Urmarea unei contravenții o constituie atingerea pe care o suferă valoarea socială protejată. Dacă rezultatul prevăzut de norma de incriminare este o urmare vizibilă în lumea înconjurătoare, contravenția este una *de rezultat*, în timp ce, dacă urmarea este o stare de pericol pentru anumite valori sociale, contravenția este una *de pericol*.

O altă condiție pentru realizarea laturii obiective este necesitatea ca între acțiunea și inacțiunea ilicită să existe un *raport de cauzalitate*, raport care este, de regulă, prezumat în cazul contravențiilor de pericol.

d) În ceea ce privește **latura subiectivă**, dacă nu avem o precizare expresă în norma de stabilire și sancționare a contravenției, aceasta se va reține indiferent dacă e comisă din culpă sau cu intenție. Lipsește însă latura subiectivă atunci când nu există nici măcar culpă din partea persoanei în cauză; ideea de culpă presupune, între altele, nerespectarea unor obligații de diligență atunci când legea impune astfel de obligații. Firește că, dacă obligațiile de diligență impuse prin lege sunt respectate și este exclusă orice fel de culpă, este exclusă și răspundere contravențională a persoanei respective.

(2) *Persoana juridică răspunde contravențional în cazurile și în condițiile prevăzute de actele normative prin care se stabilesc și se sancționează contravenții.*

Comentariu

Acest text de lege instituie în materie contravențională *răspunderea persoanelor juridice*; o mare parte dintre contravenții, precum cele în materie fiscală sau comercială, nu pot fi comise, practic vorbind, decât de persoane juridice, deși în legislația anterioară, respectiv în Legea nr. 32/1968, nu era consacrată în mod expres.

Răspunderea contravențională a persoanei juridice *este consacrată expres în O.U.G. nr. 195/2002*, existând în art. 105 un întreg set de sancțiuni aplicabile exclusiv persoanelor juridice; astfel, se arată că reprezintă contravenții și se sancționează cu amendă prevăzută în

clasa a V-a de sancțiuni următoarele fapte săvârșite de către persoane juridice:

- ✓ nesemnalizarea sau semnalizarea necorespunzătoare a drumului public sau a trecerilor la nivel cu calea ferată, conform standardelor în vigoare; neînlăturarea obstacolelor care împiedică vizibilitatea conducătorilor de vehicule la trecerile la nivel cu calea ferată;
- ✓ neîndeplinirea obligațiilor de instalare a mijloacelor de semnalizare rutieră, precum și a dispozitivelor speciale de acest fel;
- ✓ nesemnalizarea sau semnalizarea necorespunzătoare, conform standardelor în vigoare, a obstacolelor sau lucrărilor aflate în zona drumului public;
- ✓ neasigurarea stării de viabilitate a părții carosabile potrivit standardelor în vigoare, precum și neluarea măsurilor de înlăturare a obstacolelor aflate pe partea carosabilă;
- ✓ amplasarea în zona drumului public de dispozitive care pot fi confundate cu indicatoarele ori instalațiile care servesc la semnalizarea rutieră ori realizarea de construcții sau instalații ori crearea de alte obstacole de natură să le limiteze vizibilitatea sau eficacitatea;
- ✓ instituirea de restricții de circulație pe drumurile publice fără autorizația administratorului drumului și avizul poliției rutiere;
- ✓ nerespectarea termenelor și condițiilor stabilite de administratorul drumului public și de poliția rutieră privind amplasarea și executarea de lucrări în zona drumului public;
- ✓ nerespectarea obligațiilor de către executant sau, după caz, beneficiar ca, după terminarea lucrărilor în partea carosabilă, acostament sau trotuar, să readucă drumul public cel puțin la starea inițială;
- ✓ neîndeplinirea obligațiilor ce le revin, potrivit normelor legale, în legătură cu vehiculele și conducătorii acestora;
- ✓ necomunicarea, în termen, la cererea poliției rutiere, a identității persoanei căreia i-a încredințat vehiculul pentru a fi condus pe drumurile publice;
- ✓ lipsa dotărilor specifice obligatorii pentru admiterea și menținerea în circulație a vehiculelor;
- ✓ neasigurarea însoțirii deplasării vehiculelor care efectuează transport de mărfuri sau produse periculoase, precum și a celor cu mase sau gabarite depășite;

- ✓ nerespectarea obligației de a echipa personalul de execuție a lucrărilor în zona drumului public cu echipamente de protecție-avertizare fluorescent-reflectorizant;
- ✓ amplasarea stațiilor mijloacelor de transport public de persoane fără avizul poliției rutiere;
- ✓ nerespectarea obligațiilor de a efectua orele de educație rutieră în unitățile de învățământ;
- ✓ practicarea actelor de comerț pe trotuar, pe acostament sau pe partea carosabilă, iar în afara localităților, în zona de siguranță a drumului public;
- ✓ refuzul nejustificat de a înmatricula sau de a înregistra un vehicul ori de a elibera plăcuțele cu numărul de înmatriculare sau de înregistrare ori de a menționa în certificatul de înmatriculare datele de identificare a utilizatorului;
- ✓ neîndeplinirea, de către proprietarul sau deținătorul mandatat al vehiculului, a obligației de a solicita autorității competente înscrierea în certificatul de înmatriculare sau de înregistrare a datelor de identificare a utilizatorului;
- ✓ neîndeplinirea obligațiilor ce revin organizatorilor întrecerilor autorizate de a lua toate măsurile necesare pentru desfășurarea în siguranță a acestora, precum și pentru protecția celorlalți participanți la trafic;
- ✓ neîndeplinirea obligației, de către autoritățile publice locale, de a efectua amenajări rutiere destinate circulației pietonilor, bicicliștilor, vehiculelor cu tracțiune animală și calmării traficului, precum și nesemnalizarea sau semnalizarea necorespunzătoare a acestora;
- ✓ încredințarea unui vehicul destinat transportului public de persoane sau de mărfuri pentru a fi condus pe drumurile publice de către un conducător de autovehicul sau tramvai care nu are atestat profesional;
- ✓ dispunerea efectuării transportului de mărfuri și produse periculoase sau a vehiculelor cu masa și/sau gabaritul depășit fără autorizație specială emisă în condițiile legii ori pe alte trasee decât cele stabilite de autoritatea competentă;
- ✓ neîndeplinirea obligației de înștiințare a poliției rutiere de pe a cărei rază de competență pleacă transportul de mărfuri sau produse periculoase cu privire la traseul stabilit și localitatea de destinație;

- ✓ neîndeplinirea obligației de către autoritățile administrației publice locale de a amenaja drumuri laterale în condițiile art. 71 alin. (2)¹⁾;
- ✓ nerespectarea obligației administratorului drumului public sau autorității publice locale de a executa sau, după caz, de a desființa amenajările rutiere, în termenul stabilit împreună cu poliția rutieră;
- ✓ punerea în aplicare a planurilor de urbanism generale, zonale sau de detaliu, fără ca acestea să fie avizate în prealabil de către administratorul drumului public și poliția rutieră;
- ✓ încălcarea dispozițiilor legale privind efectuarea de modificări și completări în certificatul de înmatriculare sau de înregistrare ori în cartea de identitate a vehiculului, precum și verificarea tehnică periodică a acestuia fără solicitarea prezentării de către proprietar a dovezii existenței asigurării de răspundere civilă pentru pagube produse terților prin accidente de autovehicule;
- ✓ neîndeplinirea obligației de întreținere a drumului public pe timp de iarnă, potrivit reglementărilor în vigoare;
- ✓ nerespectarea obligației de comunicare prevăzute la art. 80¹²⁾ și

¹⁾ Potrivit art. 71 din ordonanța de urgență, „(1) Sunt interzise accesul și deplasarea vehiculelor cu tracțiune animală, a mașinilor și utilajelor autopropulsate utilizate în lucrări de construcții, agricole și forestiere, a animalelor de povară, de tracțiune sau de călărie, precum și a animalelor izolate sau în turmă pe drumurile naționale, în municipii și pe drumurile la începutul cărora există indicatoare de interdicere a accesului. (2) Autoritățile administrației publice locale au obligația să amenajeze, cu acordul administratorului drumului public și avizul poliției rutiere, drumuri laterale, căi de acces către aceste drumuri, precum și locuri de traversare a drumurilor publice destinate circulației animalelor și vehiculelor prevăzute la alin. (1), semnalizate corespunzător”.

²⁾ Potrivit art. 80¹⁾ din O.U.G. nr. 195/2002, „În situațiile prevăzute la art. 79 și 80, repararea vehiculelor se face pe baza documentului de constatare eliberat de unitatea de poliție sau, după caz, de societățile din domeniul asigurărilor”. Potrivit art. 79, „(1) Conducătorii de vehicule implicați într-un accident de circulație în urma căruia au rezultat numai avarierea vehiculelor și/sau alte pagube materiale sunt obligați: a) să scoată imediat vehiculele în afara părții carosabile ori, dacă starea vehiculelor nu permite acest lucru, să le deplaseze cât mai aproape de bordură sau acostament, semnalizându-le prezența; b) să se prezinte la unitatea de poliție competentă pe raza căreia s-a produs accidentul în termen de cel mult 24 de ore de la producerea evenimentului pentru întocmirea documentelor de constatare. (2) Se exceptează de la obligațiile prevăzute la alin. (1) lit. b): a) conducătorii vehiculelor care încheie o constatare

la art. 81 alin. (3)¹⁾ sau comunicarea de date inexacte ori incomplete.

Art. 4. (1) *Dispozițiile din actele normative prin care se stabilesc și se sancționează contravențiile intră în vigoare în termen de 30 de zile de la data publicării, iar în cazul hotărârilor consiliilor locale sau județene, punerea în aplicare se face și cu respectarea condițiilor prevăzute la art. 50 alin. (2) din Legea administrației publice locale nr. 215/2002.*

(2) *În cazuri urgente se poate prevedea intrarea în vigoare într-un termen mai scurt, dar nu mai puțin de 10 zile.*

(3) *Hotărârile autorităților administrației publice locale sau județene prevăzute la art. 1, prin care se stabilesc și se sancționează contravenții, pot fi aduse la cunoștință publică prin afișare sau prin orice altă formă de publicitate în condițiile Legii nr. 215/2001.*

Art. 5. (1) *Sancțiunile contravenționale sunt principale și complementare.*

(2) *Sancțiunile contravenționale principale sunt:*

a) *avertismentul;*

b) *amenda contravențională;*

c) *prestarea unei activități în folosul comunității;*

d) *abrogată.*

amiabilă de accident, în condițiile legii; b) conducătorul de vehicul care deține o asigurare facultativă de avarii auto, iar accidentul de circulație a avut ca rezultat numai avarierea propriului vehicul”. Iar potrivit art. 80, „(1) Proprietarul, deținătorul mandatat sau conducătorul auto al cărui autovehicul, remorcă, tramvai sau moped a fost avariat în alte împrejurări decât într-un accident de circulație este obligat să se prezinte în 24 de ore de la constatare la unitatea de poliție pe raza căreia s-a produs evenimentul, pentru întocmirea documentelor de constatare. (2) Persoanele prevăzute la alin. (1) sunt exceptate de la obligația prezentării la unitatea de poliție dacă există o asigurare facultativă în baza căreia pot fi despăgubite pentru avarierea vehiculelor respective”.

¹⁾ Potrivit art. 81 alin. (3) din ordonanța de urgență, „(3) La solicitarea poliției rutiere, societățile din domeniul asigurărilor comunică în termenul stabilit de aceasta copii ale documentelor referitoare la constatările amiabile de accidente înregistrate în evidența acestora sau alte date expres cerute, în condițiile legii”.

Comentariu

Din perspectiva dispozițiilor O.U.G. nr. 195/2002, în art. 95 se prevăd aceleași sancțiuni contravenționale principale, respectiv amendă sau avertismentul, alături de una dintre sancțiunile complementare, după caz. Observăm că în cazul contravențiilor rutiere nu se poate aplica, ca sancțiune principală, prestarea unei activități în folosul comunității.

În ceea ce privește cuantumul amenzilor, O.U.G. nr. 195/2002 adoptă un sistem inedit, bazat pe *valoarea unui punct-amendă și pe 5 clase de amenzi*, derogator de la legislația de bază prevăzută de O.G. nr. 2/2001. Astfel, potrivit art. 98 din O.U.G. nr. 195/2002, amenzile contravenționale se stabilesc în cuantumul determinat de valoarea numărului punctelor-amendă aplicate, iar un punct-amendă reprezintă valoric 10% din salariul minim brut pe economie, stabilit prin hotărâre a Guvernului.

Clasele de sancțiuni sunt următoarele:

- ✓ clasa I – 2 sau 3 puncte-amendă;
- ✓ clasa a II-a – 4 sau 5 puncte-amendă;
- ✓ clasa a III-a – de la 6 la 8 puncte-amendă;
- ✓ clasa a IV-a – de la 9 la 20 puncte-amendă;
- ✓ clasa a V-a – de la 21 la 100 puncte-amendă.

Textul legii mai prevede că contravențiile prevăzute la clasa a V-a de sancțiuni se aplică persoanelor juridice.

Observăm astfel că, în privința contravențiilor rutiere, legiuitorul a lăsat la aprecierea agentului constatator două opțiuni: aplicarea amenzii în cuantumul stabilit (diferențele dintre limita minimă și cea maximă nefiind semnificative la primele trei clase, ca în cazul contravențiilor prevăzute de alte acte normative) sau aplicarea sancțiunii avertismentului, în funcție de gravitatea faptelor și de pericolul social pe care acestea îl prezintă.

(3) *Sancțiunile contravenționale complementare sunt:*

- a) *confiscarea bunurilor destinate, folosite sau rezultate din contravenții;*
- b) *suspendarea sau anularea, după caz, a avizului, acordului sau a autorizației de exercitare a unei activități;*
- c) *închiderea unității;*
- d) *blocarea contului bancar;*

- e) suspendarea activității agentului economic;
 - f) retragerea licenței sau a avizului pentru anumite operațiuni ori pentru activitatea de comerț exterior, temporar sau definitiv;
 - g) desființarea lucrărilor și aducerea terenului în starea inițială.
- (4) Prin legi speciale se pot stabili și alte sancțiuni principale sau complementare.

Comentariu

1. În domeniul contravențiilor rutiere, avem un regim derogator în privința sancțiunilor contravenționale complementare. Astfel, potrivit prevederilor art. 96 alin. (1) din O.U.G. nr. 195/2002, sancțiunile contravenționale complementare au ca scop înlăturarea unei stări de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise de lege și se aplică prin același proces-verbal prin care se aplică și sancțiunea principală a amenzii sau avertismentului, iar potrivit alin. (2) al aceluiași articol, *sancțiunile contravenționale complementare sunt următoarele:*

- ✓ aplicarea punctelor de penalizare;
- ✓ suspendarea exercitării dreptului de a conduce, pe timp limitat;
- ✓ confiscarea bunurilor destinate săvârșirii contravențiilor ori folosite în acest scop;
- ✓ imobilizarea vehiculului;
- ✓ radierea din oficiu a înmatriculării sau înregistrării vehiculului, în cazurile prevăzute de lege.

Vom proceda în cele ce urmează la analiza acestor sancțiuni complementare.

2. *Aplicarea punctelor de penalizare.* Punctele de penalizare se aplică alături de sancțiunea principală, conform textelor de sancționare a diferitelor contravenții rutiere [art. 108 lit. a)-d) din O.U.G. nr. 195/2002]. Astfel, potrivit art. 204 din Regulament, când pentru fapta săvârșită legea prevede și aplicarea punctelor de penalizare, agentul constator are obligația să le înscrie în procesul-verbal de constatare a contravenției, care se trimite, *în cel mult două zile lucrătoare* de la data întocmirii acestuia, la serviciul poliției rutiere pe raza căruia a fost săvârșită fapta. Punctele de penalizare se înscriu în evidența conducătorilor de autovehicule sau tramvaie de către serviciul poliției rutiere pe raza căruia a fost constatată fapta.

Când instanța competentă, prin hotărâre judecătorească rămasă irevocabilă, a dispus anularea procesului-verbal de constatare a contra-